

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČ: 649 49 681, se sídlem Tomíčкова 2144/1, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16. 4. 2004, čj. 9942/2004-603, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, IČ: 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2007, č. j. 7 Ca 104/2004 - 184,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osobě zúčastněné **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Předseda žalovaného svým rozhodnutím ze dne 16. 4. 2004, čj. 9942/2004-603, formulačně změnil a upřesnil část výroku odvoláním žalobce napadeného rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru regulace telekomunikačních sítí a služeb, ze dne 27. 1. 2004, čj. 25828/03-610/VI (dále jen „rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004“), přičemž jinak toto napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2004 žalovaný uložil žalobci a osobě zúčastněné podle § 40 odst. 2 a 5 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o telekomunikacích“; s

účinností od 1. 5. 2005 zrušen a nahrazen zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích – pozn. soudu) povinnost propojit jimi provozované veřejné telekomunikační sítě pro službu „Přístup ke službám se zvláštním tarifem 90X“, a to za podmínek upravených Smlouvou o propojení telekomunikačních sítí ze dne 9. 12. 1997, ve znění dodatků, a za podmínek uvedených v Dodatku č. „90X“, včetně Přílohy Dodatku č. „90X“ ke Smlouvě o propojení; přičemž současně pozměnil text Dodatku č. „90X“ včetně Přílohy Dodatku č. „90X“, tak, že ceny aplikované na službu přístupu ke službám se zvláštním tarifem poskytovanou osobou zúčastněnou jsou stanoveny platným cenovým rozhodnutím ze dne 26. 9. 2003, č. 06/PROP/2003 (dále jen „cenové rozhodnutí“).

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předseda žalovaného, ke stěžejní námitce žalobce ohledně nesprávné aplikace cenového rozhodnutí, uvedl, že jej lze aplikovat i na případy, kdy terminující provozovatel veřejné telekomunikační sítě je sám poskytovatelem služeb se zvláštním tarifem. Odmítl proto námitku žalobce, že cenové rozhodnutí se vztahuje na ceny za propojení u služeb se zvláštním tarifem, kdy jejich poskytovatel je ve smluvním vztahu s provozovatelem veřejné telekomunikační sítě. Cenové rozhodnutí podle předsedy žalovaného platí bez ohledu na to, zda je terminující provozovatel ve smluvním vztahu s poskytovatelem služby se zvláštním tarifem, nebo je provozovatel sám poskytovatelem této služby. Důvodem k tomuto závěru byl argument, že je-li ukládána povinnost aplikace cenového rozhodnutí na vztah provozovatel a poskytovatel, pak jej lze aplikovat i tehdy, kdy je provozovatel a poskytovatel tatáž osoba. S ohledem na tyto skutečnosti proto žalovaný odvolání zamítl a toliko jen formulačně upřesnil výrok rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 10. 2007, č. j. 7 Ca 104/2004 - 184, žalobu žalobce proti uvedenému rozhodnutí předsedy žalovaného zamítl. Soud v odůvodnění uvedl, že vycházel z právních závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 As 53/2006 - 106, se kterými se ztotožnil. Na základě toho soud konstatoval, že není v pravomoci soudů ve správním soudnictví přezkoumávat a posuzovat cenové rozhodnutí jako tzv. podkladový úkon podle § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť, ač je cenové rozhodnutí označeno jako „rozhodnutí“, nemá charakter individuálního správního aktu. Proto soud vyjádřil, že namítané vady cenového rozhodnutí nemohl přezkoumat, protože je žaloba v této části nedůvodná. Tudíž i námitku, že cena podle cenového rozhodnutí nedosahuje výše oprávněných nákladů soud neakceptoval, neboť předložený důkazní prostředek – znalecký posudek - směřoval nikoli proti napadenému rozhodnutí, nýbrž proti cenovému rozhodnutí. Soud dále k námitce žalobce, že cenové rozhodnutí bylo nesprávně aplikováno na případy, na které se vůbec nevztahovalo, uvedl, že předmětem cenové regulace provedené cenovým rozhodnutím je stanovení způsobu výpočtu cen za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám se zvláštním tarifem, a to z veřejných mobilních telekomunikačních sítí. Cena má být zaplacená provozovateli veřejné telekomunikační sítě, do které je hovor směřován, přičemž účelem cenového rozhodnutí není upravovat vztahy mezi provozovatelem sítě, do které je hovor směřován a poskytovatelem služby se zvláštním tarifem, pokud jde o subjekty od sebe odlišné, nýbrž stanovit podmínky pro propojení telekomunikačních sítí. Pokud cena za propojení je cena, kterou je provozovatel mobilní veřejné telekomunikační sítě povinen zaplatit provozovateli sítě, do které je hovor směřován za situace, že je ve smluvním vztahu s poskytovatelem služby se zvláštním

tarifem, pak tím spíše je cenou za propojení cena placená provozovateli sítě, do které je hovor směřován za situace, kdy tento službu se zvláštním tarifem provozuje sám. K námitce nedostatku pravomoci k vydání žalobou napadeného rozhodnutí soud vyjádřil, že žalovaný je oprávněn rozhodnout o nahrazení dodatku ke smlouvě o propojení, neboť i dodatek je svou povahou smlouvou, kdy se po obsahové stránce rovněž jedná o smlouvu. Soud neshledal důvodnými ani zbývající žalobní námitky, podle nichž v napadeném rozhodnutí chyběl seznam volaných čísel a nebyla upravena pravidla týkající se inzerce a reklamy, neboť o těchto skutečnostech nemohl žalovaný jako správní orgán rozhodovat pro nedostatek pravomoci. Na základě toho soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“) nesprávné posouzení právní otázky soudem. Stěžovatel předně vyjádřil názor, že rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004 a žalobou napadené rozhodnutí předsedy žalovaného jsou nicotná, neboť jejich vydání nebylo v pravomoci žalovaného, když „přístup ke službám se zvláštním tarifem 90X“ není propojením ve smyslu § 2 odst. 18 zákona o telekomunikacích. Podle stěžovatele se nejedná o telekomunikační služby, nýbrž o audiotextové služby. Nedochozí tak k přepravě či směřování informací, ale k vytvoření a zpracování informace, kdy poskytovatel těchto audiotextových služeb vytváří nebo zpracovává její obsah. Role poskytovatele audiotextových služeb je proto odlišná. Za další důvod kasační stížnosti označil žalobce skutečnost, že soud nepřezkoumal žalobní námitku ohledně porušení kritérií oprávněných nákladů a přiměřeného zisku stěžovatele, když nesměřovala proti cenovému rozhodnutí, nýbrž ve svém důsledku proti žalobou napadenému rozhodnutí. Soud byl povinen přezkoumat zákonnost cenového rozhodnutí obdobným způsobem jako zákonnost jiného podzákonného právního předpisu ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy. Podle stěžovatele dále soud nesprávně posoudil, na jaké případy se vztahuje cenové rozhodnutí, když se cenové rozhodnutí podle názoru stěžovatele vztahuje pouze na případ, kdy audiotextovou službu poskytuje osoba odlišná od provozovatele sítě. Na základě toho proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2007, č. j. 7 Ca 104/2004 - 184, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný a osoba zúčastněná se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uvádí důvod kasační stížnosti odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel v tomto ohledu předně vychází z toho, že nebylo v pravomoci žalovaného rozhodnout o propojení, protože jsou jeho obě rozhodnutí nicotná.

Ohledně námitky tvrzené nicotnosti rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004 a žalobou napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného Nejvyšší správní soud jejich nicotnost, obdobně jako soud prvního stupně, neshledal. Důvodem, který vedl soudy k tomuto závěru je, že předmětná rozhodnutí byla vydána na základě § 40 odst. 2 a 5 a § 95 odst. 1 písm. c) a odst. 4 písm. a) zákona o telekomunikacích, pročez bylo postupováno v mezích pravomoci a příslušnosti správního orgánu - žalovaného. Bez existence propojení veřejných telekomunikačních sítí nelze zajistit, aby uživatelé provozovatele jedné veřejné telekomunikační sítě se dostali ke službám, v posuzovaném případě ke „službám ze zvláštním tarifem 90X“, které sám poskytuje, nebo je ve smluvním vztahu s jejich finálním poskytovatelem, terminující provozovatel druhé veřejné telekomunikační sítě. Jde proto o propojení tak, jak je definováno v ustanovení § 2 odst. 18 zákona o telekomunikacích, když se *propojením rozumí fyzické a logické spojení telekomunikačních sítí využívaných poskytovateli telekomunikačních služeb umožňující uživatelům jednoho poskytovatele telekomunikačních služeb komunikovat s uživateli téhož nebo jiného poskytovatele telekomunikačních služeb nebo za účelem umožnění přístupu ke službám poskytovaným jiným poskytovatelem telekomunikačních služeb. Telekomunikační služby mohou být poskytovány poskytovateli telekomunikačních služeb, kteří se propojují, nebo jinými poskytovateli telekomunikačních služeb, kteří mají přístup k telekomunikační síti.* Bez propojení pro přístup ke „službám se zvláštním tarifem 90X“ by uživatelé jednoho provozovatele tyto služby, pokud by je sám tento provozovatel neposkytoval, nemohli využívat. Stěžovatelova argumentace zvláštním charakterem tzv. audiotextových služeb je v dané souvislosti nepřijatelná, neboť předmětná rozhodnutí žalovaného se věnovala toliko otázce propojení, které je *conditio sine qua non* k tomu, aby tyto tzv. audiotextové služby mohly vůbec být následně poskytovány. Proto žalovaný postupoval správně, když svými rozhodnutími uložil povinnost propojení veřejných telekomunikačních sítí pro službu „Přístup ke službám se zvláštním tarifem 90X“. Skutečnost, že ustanovení § 40 odst. 2 a 5 zákona o telekomunikacích pojednává o autoritativním nahrazení „smlouvy o propojení“ ze strany žalovaného v případech, kdy mezi provozovateli veřejných telekomunikačních sítí nedojede k jejímu uzavření, nelze chápat jako vyloučení možnosti autoritativního veřejněmocenského nahrazení, či změny „dodatku“ k existující smlouvě o propojení. Obsahově je dodatek stejného charakteru jako smlouva, tudíž bylo na místě postupovat podle § 40 odst. 2 a 5 zákona o telekomunikacích. V daném ohledu lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 As 48/2004 - 82, publikovaný pod č. 882/2006 Sb. NSS, podle jehož právních závěrů z § 40 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., *o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, vyplývá, že Český telekomunikační úřad při vydání rozhodnutí nabírajícího dodatek ke smlouvě o propojení vystupoval ve vrchnostenském postavení a svým rozhodnutím nahradil vůli smluvních stran; přezkum takového rozhodnutí spadá proto do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví.*

Stěžovatel dále namítal, že soud nepřezkoumal žalobní námitku ohledně porušení kritérií oprávněných nákladů a přiměřeného zisku stěžovatele, když nesměřovala proti cenovému rozhodnutí, nýbrž ve svém důsledku proti žalobou napadenému rozhodnutí. Soud byl povinen přezkoumat zákonnost cenového rozhodnutí obdobným způsobem jako zákonnost jiného podzákonného právního předpisu ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy.

Nejvyšší správní soud neshledává ani tuto námitku důvodnou, přičemž vycházel, obdobně jako soud prvního stupně, z právních závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 As 53/2006 - 106, dostupném na www.nssoud.cz. Cenové rozhodnutí, vzdor svému označení jako „rozhodnutí“ není správním aktem individuálním, nýbrž správním aktem normativním. Přezkoumání normativních správních aktů však nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Soud prvního stupně proto nepochybil, když námitku zákonnosti cenového rozhodnutí neučinil předmětem soudního přezkumu. Podle stěžovatele však měl soud posoudit soulad podzákonného právního předpisu se zákonem ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy. Soudu prvního stupně nelze vytýkat, že cenové rozhodnutí neshledal jako rozporné se zákonem, ostatně neshledává ho ani Nejvyšší správní soud, a to z následujících důvodů. Cenové rozhodnutí bylo vydáno podle zmocnění obsaženém v § 10 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů a § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích. Odkaz na znalecký posudek není relevantní, soud není oprávněn a ani povinen v každém okamžiku přezkoumávat výši a způsob stanovení cen. Ostatně znalecké posudky v soudním řízení slouží k objasnění skutkových okolností, nikoliv k výkladu právních předpisů, posouzení souladu podzákonného právního předpisu se zákonem je právní otázkou příslušející výlučně soudu. Cenové rozhodnutí pak musí zohledňovat všechny provozovatele veřejných telekomunikačních sítí, nejen finanční situaci stěžovatele. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle ustálené judikatury není třeba v případě, že soud neshledá rozpor podzákonného právního předpisu se zákonem, tuto skutečnost výslovně uvádět v rozhodnutí, stejně jako neuvádí skutečnost, že neshledal rozpor zákona s Ústavou. Jak uvádí odborná literatura, (srov. Pavlíček, V., Hřebejk, J. Ústava a ústavní řád České republiky. Komentář. 1. díl. 2. doplněné a podstatně rozšířené vydání. Praha : Linde Praha a. s., 1998, s. 323) pokud soudce postupem podle čl. 95 odst. 1 Ústavy dospěje k závěru, že nižší právní předpis je v rozporu se zákonem, takový nižší právní předpis bude soudce ignorovat. V úvahu proto nepřichází jeho přezkoumání ve smyslu soudního přezkumu prováděného ve správním soudnictví, ale pouze konstatování rozporu se zákonem, kterýžto rozpor musí být ze zákona a předmětného podzákonného právního předpisu zřejmý. V případě shledání existence rozporu se zákonem, soud podzákonný právní předpis neaplikuje, ale není povolán k jeho zrušení. Závěr soudu o rozporu podzákonného právního předpisu se zákonem má účinky jen na souzený konkrétní případ.

Poslední stížnostní námitka směřuje proti posouzení aplikace cenového rozhodnutí na případ propojení pro „Přístup ke službám se zvláštním tarifem 90X“. Ani ji Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou. Základem pro poskytování předmětných služeb je existence propojení dvou veřejných telekomunikačních sítí, což již Nejvyšší správní soud uvedl výše. Cenové rozhodnutí reguluje cenové podmínky při tomto propojení, neřeší však vztah mezi terminujícím provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a poskytovatelem předmětných služeb. V daném ohledu je třeba postupovat podle účelu cenového rozhodnutí a jeho předmětu, což již uvedl soud prvního stupně. Cenové rozhodnutí řeší propojení, nikoli poskytování předmětných služeb. Pro jeho aplikaci je proto nerozhodné, zda předmětné služby poskytuje sám terminující provozovatel veřejné telekomunikační sítě, nebo třetí subjekt, který je s ním ve smluvním vztahu.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených závěrů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřislušní a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně

senátu